

Pogovor s soncem

Otrok:

Kaj se skrivaš za oblaki,
kot da nočeš nas poznati,
tvoji zlati sončni traki
moralí bi vedno sijati.

Sonce:

Vedno, praviš, v zimi, v letu,
z jutra v jutro neprestano,
dolg čas bi bilo na svetu,
če bi svetil preveč vdano.

Otrok:

Ti si naša luč dobrotna,
dana v zdravje, razvedrilo,
kaj bi bitja mí slabotna,
če bi ti nam ugasnilo.

Sonce:

Jaz sem luč, temí svetloba,
vendar umaknem se večeru
kakor umakne se tegoba
tihí sreči, solza miru.

Jan Plestenjak

Majniške muhe

Ilustriral V. Gaspari.

Drobiža je bilo nič koliko. Pred šolo nas je bilo kar črno. »Ko turška vojska,« je godrnjala Repnica in je momljala Anžičevka. Iz petih vasi smo se natepli in se zdaj pa zdaj tudi stepli. Toda kar z malhami. Knjige so največkrat odfrčale, le tablice so še ostale, prav za prav okviri. Ploščice so se razbile na trdih buticah.

Spodnjičani in Zgornjičani so bili sami gruntarski, Dolfarčani in Bitenci mešani. Šutnarji pa zgolj bajtarski. Na šutno je zaneslo tudi mojega očeta, lepo zidano bajto si je sam postavil, najmanj dvajset let je bila najlepša v vasi. Zdaj ni več, saj pa tudi očeta ni več, ki je bil nanjo najbolj ponosen.

Spodnjičani so se radi rokomavhali z Zgornjičani in Dolfarčani, Zgornjičani z Bitenci, vsi se pa še najrajši znašali nad bajtarskimi šutnarji in če že drugače niso mogli nagajati, so nam peli:

Pikata pakata
šutnarska lakota!

Kadar smo imeli opravka le s Spodnjičani in Zgornjičani, smo se junačili in se ustili, kajti imeli smo Strovčevega Jaka, ki je udaril za/tri, in če je le po enem lopnil, so zbežali vsi. In smo se jim jezicali:

»Ej, ej, ali ste sirotko že spili, ali ste žmitke posušili, ali ste jih že pobrali iz kozolca, a?«

O sirotki in žmitkih niso smeli slišati, od jeze so se zvijali, kot bi jih s koprivami našžigal.

Majnika meseca smo bili najbolj mogočnjaški, za pokoro materam, za nadlego in škodo vaščanom. Prav zaradi nas je bilo tedaj največ zdrah in prepirov, tožbá in zamer.

Za vsakim voglom smo se frkali, včasih sredi ceste, da se je moral celo voznik ustaviti in nas razgnati z bičem. Po košatih hruškah smo se skrivali, kline zbijali z loparjem kar po travnikih in kadar je bil tepež posplošen, se je umikajoča in prodirajoča vojska zakadila tudi v žito ali deteljo.

V šoli je pelo, da je bilo joj, in še ljudem se je učitelj smilil.